MALEÏT CRISTIÀ

Què va tenir d'especial el 18 d'octubre de 1818? Doncs, tal vegada que en aquesta data hi ha tres divuits. I què té d'especial el número 18? Que, si sumen les dues xifres d'aquest número, l'u i el vuit, ens dóna nou, que en numerologia representa la fi, la culminació i la conclusió de tot. I és clar que, quan una cosa s'acaba, significa que en comença una de nova. I en aquesta data també tenim el mes d'octubre, que numèricament és el mes 10. És a dir: un u i un zero, que sumen u. En numerologia, l'u és l'inici de tot. Tres nous, tres finals, un u, un inici. De manera que a ningú no hauria d'estranyar que, si havia de passar alguna cosa especial, el més normal és que ocorregués en tan senyalat dia. Tanmateix, com ja és habitual, els grans fenòmens, aquells que els pobles antics sempre han atribuït a la intervenció dels déus, i que escapen a tota comprensió, sovint passen completament desapercebuts perquè tenen lloc quan ningú no para prou atenció, perquè ningú no té ni l'habilitat ni prou coneixements ni el poder de descobrir-los. Només la història, i en tot cas força temps després, ens permet adonar-nos-en i restar bocabadats davant el que tots plegats acabem per qualificar d'atzar, de coincidències, de casualitats... I aquell dia estava a punt de tenir lloc una d'aquestes coincidències temporals.

A París, Charles Duvalier va trucar la porta del duc de Decazes, Ministre de la Policia francès, al mateix temps que, a Londres, James Barrow entrava en el despatx de Lord Parry, Secretari d'Estat del Ministeri d'Afers Exteriors britànic. El fet que la taula del secretari d'estat britànic es trobés més allunyada de la porta que la del ministre francès va permetre que la petita diferència de temps entre els dos homes, situats en dues ciutats diferents de dos països diferents i en dues terres diferents, quedés anul·lada i que Duvalier i Barrow allarguessin la mà en el mateix instant per donar els seus respectius documents als seus respectius superiors i que encetessin les seves respectives frases al mateix temps, tot pronunciant idèntiques paraules. L'única cosa que canviava era l'idioma.

—Hem perdut Alí Bei.

Tant Lord Parry com el duc de Decazes, tot i la distància que els separava, van reaccionar de la mateixa manera: amb cara de babau.

I a partir d'aquest moment les coincidències es van esvair, l'atzar es va truncar i tot reprengué la normalitat. És a dir: cadascú va seguir un camí diferent.

—Què vol dir que l'hem perdut? —va fer Decazes, a París.

—Que no sabem on és —contestà Duvalier, mentre assentia amb el cap i assenyalava l'informe que acabava de lliurar-li.

—Això és un desastre! —exclamà el ministre.

A Londres, el secretari d'estat va llençar una ullada a l'informe.

—Què significa aquesta disbauxa? Una nova maniobra d'aquest malparit? —va fer Lord Parry, després de llegir les primeres línies.

—No ho sabem, senyor. Segons el nostre ambaixador a Constantinople, hi ha un europeu que diu que el va veure morir, però no sabem on és el seu cos ni ningú ha reportat la seva mort ni ningú l'ha vist des fa una bona colla de dies —Barrow va assenyalar el document que li acabava de lliurar, tot indicant-li que aquesta informació es trobava més avall—. Sembla que un tal comte Rzewuski, un polonès, hauria explicat al marquès de la Rivière, l'ambaixador francès a Constantinople, que va ser al costat d'Alí Bei fins unes hores abans de morir.

—Segur? —exclamà Lord Parry.

—No ben bé —respongué Barrow—. Tenim altres notícies que apuntarien que va camí de l'Índia.

—En què quedem?

—Bé, aquest comte polonès, segons sembla, aporta força detalls. De manera que podria ser mort.

—Si fos mort, ja podríem tancar definitivament l'afer Badia i felicitar-nos. França hauria perdut el seu home i nosaltres guanyaríem temps. No podem demanar res més —medità Lord Parry.

—Perdoneu que us contradigui, però l'afer Badia, si hagués mort i tenint en compte les circumstàncies, no s'hauria acabat —va fer Barrow, mentre aixecava les celles i tombava el cap lleugerament—. Segons el nostre ambaixador a Constantinople, els francesos han començat a fer córrer el rumor que hem estat nosaltres —afegí, i es quedà esperant la reacció del seu superior.

—I ho hem fet nosaltres? —demanà Lord Parry, amb un posat incrèdul.

—No, evidentment! —replicà Barrow amb energia—. La consigna era que els nostres homes només informarien dels seus moviments i, naturalment, ningú no tenia instruccions de matar-lo. Ni tan sols tocar-li un cabell.

—Llavors...? —Lord Parry mudà el seu posat de la incredulitat a la innocència.

—Ja sé que em direu que no cal amoïnar-s'hi, perquè encara que sigui mort, ningú no podrà demostrar res, però sembla que el comte Rzewuski, que es trobava allà per comprar cavalls per ordre de Guillem I de Württemberg... bé, més aviat per ordre de la reina que no pas del rei... i... doncs... hauria explicat que Alí Bei hauria insinuat que la pèrfida Albió podria trobar-se darrere d'una conxorxa que...

—Qui és aquesta senyora tan dolenta?

—Albió és com els romans anomenaven el sud d'Anglaterra, tot i què van ser els grecs que van posar el nom a aquestes terres —explicà Barrow. Lord Parry va fer que sí amb el cap i ell prosseguí—: El fet és que aquest comte hauria...

—Hauria, hauria, hauria... Us repetiu constantment. No creieu que tot plegat és massa circumstancial? —el va tallar Lord Parry.

—Sí, però hauríem d'afegir que Lady Stanhope també ho pensa. I perdoneu que em repeteixi.

—Lady Stanhope? —va fer Lord Parry, i Barrow es va adonar que la pregunta no anava en el sentit d'estranyar-se perquè aquella senyora pensés allò, sinó que el seu superior no sabia ben bé de qui li parlava.

—Lady Lucy Esther Stanhope, neboda de William Pitt, qui va ser primer ministre de la corona —Barrow es va aturar per veure si Lord Parry la situava o si havia de continuar amb les explicacions.

—Oh, sí! —va fer el secretari d'estat, i somrigué divertit—. Lucy la boja! ¿Qui podria oblidar una dona que ha estat capaç de presentar-se al Líban, fer-se l'ama d'un poble, vestir-se com un home, muntar la seva guàrdia personal i tenir espantades les autoritats otomanes? —tanmateix, va esborrar el somriure. Acabava d'adonar-se del que podia representar—. Lady Lucy sí que pot esdevenir un bon mal de cap, si els francesos se la creuen. No podem oblidar que és anglesa i que està emparentada amb els Pitt. Seria tan com tenir un escurçó a casa nostra —va fer un curt silenci. Hi havia alguna cosa que no acabava d'entendre—. Quina lligam mantenia amb Alí Bei?

—Segons els nostres informes, Alí Bei va demanar a Regnault, cònsol francès a Trípoli, que mirés de concertar-li una entrevista, perquè tenia molt d'interès a conèixer una dona que allà està considera una llegenda. De fet tothom l'anomena reina i és ella qui dicta totes les lleis dins d'un petit territori difícilment accessible que envolta el poble de Yunin i que esdevé gairebé una fortalesa. Regnault va fer totes les gestions, la dama en qüestió va acceptar rebre'l, però finalment no es van poder veure. La caravana marxava i Alí Bei no podia perdre-la —explicà Barrow, tot d'una tirada.

—Llavors, què hi té a veure ella en tota aquesta història?

—Sembla que guarda al seu poder uns sobres de ruibarbre torrefacte que podrien estar enverinats. Els va rebre del mateix Alí Bei, amb una carta en la qual li manifestava les seves sospites sobre certs agents britànics, sense especificar, i li demanava que, si a ell li passava alguna desgràcia, els fes arribar a París.

—Per què li havia d'enviar? I de qui tenia por?

—Aquest és el misteri.

—Barrow, tenim un problema —Lord Parry va assentir diverses vegades amb el cap, ben

convençut—. Ens hem de fer amb aquests sobres i analitzar-los nosaltres mateixos. No em refio dels francesos. Són capaços de fer qualsevol barbaritat per carregar-nos el mort i no vull que hi hagi manipulacions indegudes. Ja fa dies que mantenim relacions cordials amb França i no seria bo tornar als temps passats. Com tampoc seria gens bo que es desencadenés un conflicte i que nosaltres en fóssim els responsables. M'he explicat amb claredat?

—Sí, senyor —assentí Barrow amb un bon cop de cap—. I si, en analitzar-los, trobem alguna cosa estranya?

—Si és així, ja prendrem decisions. Però, pel moment, l'única cosa que ens ha de preocupar és que els francesos no se'ns avancin una altra vegada.

—Molt bé, senyor —Barrow tornà a assentir i abandonà el despatx.

Li havia caigut al damunt un bon pastís. Enviaria una carta a l'agregat comercial de l'ambaixada de Damasc perquè s'encarregués de l'afer dels sobres. Sí, era el més ràpid i el més segur. Des de Damasc, Voigt podria viatjar a Yunin, entrevistar-se amb Lady Stanhope i convèncer-la perquè li donés els sobres. Si més no, així ho esperava.

Per la seva banda, a París, i al mateix temps, tenia lloc una conversa similar.

—Sabem amb exactitud què ha passat? —preguntà Decazes.

—El missatge del nostre ambaixador a Constantinople no és del tot clar —respongué Duvalier, i assenyalà el document que li acabava de lliurar—. Hi ha un comte polonès, enviat a aquelles terres per la reina de Württemberg per comprar cavalls, que diu que Alí Bei hauria mort emmetzinat.

—Emmetzinat? Per qui? —va fer Decazes.

—Hi ha versions contradictòries —replicà Duvalier.

—En quin sentit?

—En tots. Per una banda encara no podem assegurar si és viu o mort, perquè ningú no ha confirmat el relat d'aquest polonès, i, per l'altra, si fos mort, no sabem qui ha estat, perquè cadascú explica la seva història.

—Ah, sí?

—Aquest comte Rzewuski diu que els marroquins que seguien Alí Bei, quan el van veure mort, es van llençar damunt del seu cadàver i li van prendre tot, mentre no paraven de cridar «maleït cristià!». Això ens fa pensar que, potser, van ser ells, els marroquins. No és cap mala pensada, si tenim en compte que fa anys va ser expulsat del Marroc i que podien haver-lo reconegut. A això s'hi hauria d'afegir que també expliquen que, quan van arribar a Qala't al-Balqà, a Jordània, el van voler enterrar. De manera que van procedir a rentar el seu cos, seguint el ritual musulmà, i li van trobar

una creu penjada del coll. El cap de la caravana es va quedar perplex. Algú va cridar «maleït cristià!», però el cap de la caravana va arrencar la creu, va dir que cristià o musulmà aquell home mereixia una sepultura i va ordenar que l'enterressin segons el ritu musulmà. Un cop acabada la cerimònia van seguir el seu camí i tothom s'oblidà de l'incident. Però, en arribar a destinació, malgrat que el cap de la caravana està obligat per llei a donar comptes, ningú no va exposar el fet i per tant no consta enlloc la seva mort —explicà Duvalier—. Tanmateix, el comte Rzewuski insinua que podria haver estat el paixà de Damasc o un *molah*, possiblement per ordre dels anglesos. Fins i tot parla de la pèrfida Albió.

—La pèrfida Albió... Una manera prou elegant i subtil de dir el que vol dir sense anomenar directament ningú. Hem d'esbrinar què ha passat —va fer Decazes, i mirà Duvalier directament als ulls—. Hem de saber de totes totes si la missió segueix endavant i si Anglaterra s'ha empassat la nostra història i si hem aconseguit despistar-los. I l'única manera de saber-ho és esbrinar on és Alí Bei. I si és mort, vull veure el seu cadàver o les seves pertinences. Però vull una prova tangible. M'heu entès?

—Sí, senyor —assentí Duvalier amb un bon cop de cap i sortí.

No hi havia cap dubte que a partir d'aquell moment tindria molta feina. La primera cosa que havia de fer era escriure un bon plec de cartes: a Constantinople, Alep, Trípoli, Damasc, Jerusalem... Algú en devia de tenir alguna notícia.

El duc de Decazes, per la seva banda, es quedà força pensarós. Amb allò no hi comptava. Sants del cel! Richelieu es pujaria per les parets!

—Ja ho deia jo, que no havíem de confiar en aquest home! —cridaria com un foll.

Tanmateix, si tot acabava aquí, tranquils, però si començava a tallar caps... Malament!

Fos com fos, el problema era que Alí Bei havia desaparegut i l'havien de trobar. Viu o mort!